

[Thestrup.]

minister har fremsat forslaget. Det er næsten umuligt med det arbejdspress, vi altid har herinde i marts måned, at sætte sig ind i lovforslagets enkeltheder, endsize skønne over dets virkninger. For det tredje: fremsættelsestalen er meget lidt oplysende. Den går i virkeligheden ikke i enkeltheder, og heller ikke bemærkningerne til lovforslaget går i særlig grad i enkeltheder. For det fjerde: der er ikke i bemærkningerne til lovforslaget, således som vi dog ofte får det med de mere vigtige lovforslag, nogen sammenligning eller sammenstilling mellem de bestående lovregler og de foreslåede lovregler. Vi har i øjeblikket til behandling fra den højtærede justitsminister et forslag vedrørende ændringer i straffeloven; dér har vi fået en sådan opstilling over forskellen mellem lovforslagets bestemmelser og det, der gælder i øjeblikket, og det er af overordentlig betydning at have en sådan opstilling. Det burde man have haft her. Jeg kan endda sige, at jeg synes, det var mere nødvendigt at have den her end i forslaget til ændringer i straffeloven. For det femte: hverken fremsættelsestalen eller bemærkningerne til lovforslaget indeholder en vurdering af byggeriets almindelige stilling eller en prognose over dets muligheder på længere sigt. Der mangler en opstilling over byggeriets omfang og en redegørelse for, hvor stort et byggeri regeringen finder nødvendigt for det kommende år. Dette er så meget mere påkrævet, som der for det sidste kvartal af 1960 ikke foreligger nogen opgørelse over, hvor meget der er givet i statssubvention til byggeriet. En sådan opgørelse plejer at komme i begyndelsen af marts. Det ville have været af betydning for os at have haft den her ved første behandling, så at vi kunne se, om der er sket en stigning i det statssubventionerede byggeri. Endelig: forslaget rummer ingen vurdering af, hvad det vil komme til at koste staten. Hvor stor bliver den årlige udgift til m²-tilskuddene, og hvor store garantiforpligtelser vil staten komme til at påtage sig?

I selve lovforslaget står der, at det skal træde i kraft den 1. april 1961. Jeg har også i dagspressen set, at ministeren i alt fald oprindeligt skulle have sagt, at det var hans agt, at det skulle gennemføres inden denne

dato. Jeg går ud fra som ganske givet, at den højtærede boligminister her under første behandling vil erklære, at et så urimeligt forlangende er det ikke hans hensigt at stille.

De forhold, jeg her har nævnt, bliver så meget mere beklagelige, som det foreliggende lovforslag tildeler den højtærede boligminister mere vidtgående beføjelser til at regulere den fremtidige byggevirksomhed, end nogen tidligere boligminister har haft, og det er næppe for meget sagt, at det er et af de mest vidtgående forslag i retning af at forøge statens administration og statens magt, som vi hidtil har været stillet over for.

Men er stillingen da den, at der her i landet foreligger forhold, der kan give en rimelig begrundelse for et sådant lovforslags fremsættelse, og kan det, der er foreslået, føre i den retning, som vel alle ønsker sig, at vi får det fornødne antal boliger? Jeg tror, det kan være rimeligt at se lidt på disse forhold.

Jeg synes, det er rimeligt først at se på byggebehovet. Det er en kendsgerning, at der stadig er en alvorlig mangel på boliger. Det er tillige en kendsgerning, at det først og fremmest er de unge, der bliver ramt af denne mangel, men mangelen koncentrerer sig om nogle ganske få steder, hovedstadsområdet og nogle enkelte større byer. Man kan da stille det spørgsmål, om det skulle være nødvendigt at indføre nye restriktioner for hele landet, og om det ikke ville være muligt at isolere problemet til en indsats af særlig art på de områder, hvor mangelen er.

Af oplysninger, som jeg har fået ved den højtærede boligministers velvilje fra boligministeriet, er det mit indtryk, at man i boligministeriet opererer med et byggeprogram på 30 000-35 000 nye lejligheder årlig. Da vi behandlede 1958-loven, var målet sat til 23 000 lejligheder årlig. Der er en betydelig forskel. Jeg tør ikke bestride det nye skøns rigtighed, i alt fald ikke så længe huslejerrestriktionerne opretholdes. En sammenligning med byggeriet i andre lande kan også tyde på, at vi er nødt til at bygge en del mere, end man hidtil har regnet med. De store årgange er ved at melde sig, og vi kan ikke blive dem et samfund med lukkede døre. Derfor er også et betydelig større antal nye boliger, end vi hidtil har